

ница, а сестритѣ на милосердието успѣваха да вършатъ работа и тукъ и тамъ. И така, сутринъ правяхме визитация въ болницата; когато се върнемъ у дома си, веднага подиръ обѣдъ, захващаме да приемаме болнитѣ, които ни очакватъ и дохождатъ при насъ въ мѣнастирътъ; слѣдъ това се начина вечерната визитация; тия занимания изпълнявахъ всичкитѣ ни дни. Болнитѣ, що дохождаха, бѣха най-много женѣ, отъ които по-големата частъ бѣха все бѣженци, и твърдѣ често се обръщаха къмъ мене съ молба да имъ дамъ „плачъ за страхъ“ или по-точно да рѣкъ, тѣ искаха лѣкарство за болѣсть, която е причинена отъ страхъ. Макаръ че тѣзи просби се чинятъ иѣкакъ-си смѣшни, но не бѣше възможно да се отнасяме легко къмъ тѣхъ, понеже е извѣстно че чувството на страхъ може да произведе по иѣкога твърдѣ сериозно растройство въ организмътъ а особено въ нервната система И не е мѣчно да си представимъ до колко страхъ претърпѣли тия нещастни хора: тѣ осѣтили, така да кажа, до себе си присѣтственото на смъртъта и едва избѣгнали отъ нея. Ако и да бѣше преминжло вече много врѣме отъ този страшенъ день, но иѣкои Българѣи и сега захващаха да треперятъ като си напомняха бѣгството отъ балибозуцитѣ и черкезитѣ

Така изминувахъ нашитѣ дни, горѣщи лѣтни дни, еднообразно, не весело и доста бавно. Живѣехме иѣкакъ-си машинално и спокойно, понеже отдавно вече не ни дохождаха никакви тревожни слухове колкото за безопасностьта на нашето положение въ Габрово, а пакъ за другитѣ мѣста на военнитѣ дѣйствия ние по-малко знаехме, отъ колкото